

“İSPİNOZ,,

Yıl: 2017

Sayı:01

“İSPİNOZ”

Fikir, Sanar ve Özgür Edebiyat Dergisi

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı 1- Aralık 2017

Twitter: ispinozedebiyat

Instagram: ispinozedebiyat

Kapak Resmi

Elif Buse OĞUL

Arka Kapak Resmi

Sümeyye KOÇ

İletişim

ispinozedebiyat@gmail.com

©Her hakkı saklıdır.

Bu dergide yer alan yazı, makale, fotoğraf ve illüstrasyonlar elektronik ortamlar da dâhil olmak üzere yazılı izin olmaksızın kullanılamaz.

HEMDERTLERİMİZ

- Murat BAĞLI
- Fatih Emre ELDEŞ
- Ziya Efe DOKUZ
- Ela Nur BİRİNCİ
- Ümmü Gülsüm KESER
- Efe Ali ÖKSÜZ
- Elif Buse OĞUL
- Sümeyye KOÇ
- İrem Beyza Uralcan
- Dilara Büşra GÜR
- Emine Nur AVCI
- Ayşe Zeynep SUBAŞI
- Aybike KIR
- Taha Emre YÜCEL
- Serap HAZAR
- Şafak Sema AKÇAY
- Feyzi Emre ARİBOĞA
- Mehmet Ali MERCİMEK
- Dilara KARABEKMEZ
- Zehra AKKAYA
- Oğuzhan Mürsel ARSLAN
- Tunahan ÖNDER
- Elif DEMİRASLAN
- Talia Tuana YÜCEL
- Beyza ARABUL
- Şeyma AYDIN
- Gubse Nur AYDIN
- Nur Selin SOYSAL
- Lara HOŞ
- Enes Kemal KÖYLÜ
- Salim Kemal TİRİT
- Taha Furkan ÖZTÜRKER

İÇİNDEKİLER

- ÖNSÖZ-3
FOTOĞRAFIN HİKAYESİ-4
BALIKÇI TEKNESİ-5
A1.-6
BENCİLLİK-7
BİR PARCA HİSLER ÜZERİNE-8
BİR TEPEDE-9
DURMUŞ-11
DELİ-12
ÇENGEL -I- -13
KANATLARIMDA SESLER-14
YAZARIN HİKAYESİ-15
BİRKAÇ KELİME-16
KENDİME SÖZ-17
KORKUNUN CESARETİ-18
KUBBEALTI-19
15 KASIM-20
MOBİLYA-21
SANA SİTEM-22
SON PERDE-23
SÜREÇ-24
ULU DERVİŞ-25
YALANCI GÜNEŞ-26
YAZIT'TA VUSLAT-27
ÇOCUKTUR-28
YENİ BİR HAYAT-29
SON DEMİŞKEN-30,31

Değerli okurum,

Daha henüz ön kapağı inceledin. Sulu boya bir çizim ve üzerinde iri puntolarla başlık... Selam! Biz 'İspinoz' ailesi. Hemen yan sayfada "Hemdertlerimiz" başlığı altında bizleri tanıyabilirsin. Kabaca bir avuç edebiyat sevdalısı genciz biz. Biraz daha bahsetmek gerekirse, okuluna, kendisine ve insanlara bir şeyler katmak isteyen ve bu arzusunu fikirlerini kaleme dökerek gerçekleştirmeye gayret eden bir avuç genciz biz. Yazarıyla, çizeriyle, editörüyle özgür edebiyat uğrunda didinen bir avuç genciz biz. 'Başlamak, başarmanın yarısıdır.' derler ya! Öyle ki biz de bu satırlarla karşınızdayız. Aslında hemen yan sayfada da yazdığı gibi, yalnızca birkaç harften ibaretiz biz. Yaptıklarımızla, düşündüklerimizle, yorumlarımızla velhasılıkelam, yazdıklarımızla varız. Kendimizi ifade etmek, fikirlerimizi savunmak, belki bir mektupla anılardan bahsetmek, belki bir köşe yazısında gündemi eleştirmek ve en önemlisi de şu kalemlerden dökülenleri sizlere ulaştırabilmek için bu satırlara bakacak bir çift göz için edebiyat için yapıyoruz. Bizim bir hedefimiz var, o da herkesin hedefi olmak. Düşünmek ve düşündürmek dileğiyle... ,

"İSPİNOZ" AİLESİ

FOTOĞRAFİN HİKAYESİ

irem

**Yanında uzanıyorum şimdi
uzanıyorum sana
birlikteyiz ve birlikte kalacağız
ölümden sonra da.**

1984 hayatlarının en önemli senesi ve belki de on yıl sonrasını belirleyecek dönüm noktasıydı. Bu yıl Admira Sırp bir çocuğa, Bosko'ysa Müslüman bir kıza âşık olmuştu. Admira özgür ve cesur bir kızdı; motosiklet sürmeyi sever, araba tamirinden anlardı. Bosko'ysa sessiz sakindi; ara sıra tatlı muzipliklerle insanları eğlendirirdi. Yüzünde hep bir gülümseme vardı.

Bosna şimdi güzelliğinin yanında hüznü bir şehirdir. O zamansa Admira ve Bosko kadar şen ve dertsizdi. Onlar kadar farklı ve ama onlar kadar birlikteydi. Tanışıkları yılbaşı gecesinin üzerinden yıllar geçmiş, iki genç araya giren askerlik dönemi dışında hiç ayrılmamışlardı. Birbirlerinin aileleriyle tanışmış ve o ailelerin parçası olmuşlardı. Köküne, inancına bakmadan sevmişlerdi birbirlerini; aileleri de öyle sevmişti onları. Düşündükleri veya yaptıklarını değil, var olmalarını sevmişlerdi birbirlerinin. Bir arada olmak yetmişti onlara. Fakat her güzel şeye olduğu gibi bu hikâyeye de düşecek bir gölge bekliyordu. 1993 yılında başladı Bosna kuşatması. Dükkü komşular şimdi düşman ordularda savaşıyorlardı. Halkın çoğu buna anlam verememişti; evinde oturan da, ormana çıkıp ateş edenin kendi de. Hâlâ daha anlam veremezler.

Sırp ve Bosnalılar düşmandı artık. Bosko Sırp'ların yanında yer almadı ama onlara karşı savaşmazdı da. Çatışmalar kısa sürer sandılar. Günler geçti; haftalar, aylar geçti. Umutlar tükeniyordu, acıları çok derindi. Sokağa çıkan herkes bir nam-lunun üzerinden izlendiğini bilerek yürüyordu. Bosko Bosnalıların arasında kaldı dikkat çekmemeye çalışarak fakat iki âşık devam edemeyeceklerdi artık, planlarını yaptılar: şehirden kaçacaklardı. İki taraftan dostlarıyla konuşup 'Keskin Nişancı Caddesi'nden geçmek için anlaşılabilir. Nişancıların sürekli izlediği, yüzlerce kişinin hayatını kaybettiği bu caddede o gün kimse ateş etmeyecekti - etmemeliydi. 19 Mayıs 1993 günü saat öğleden sonra 5'te iki genç koşarak caddeye girdiler. Yalnızca birkaç saniye sonra bir el silah sesi duyuldu ve Bosko yere yığıldı. Kurşun onu öldürmüştü bile. Bir an sonraysa Admira yerdeydi, fakat yaşıyordu. Son gücüyle sevgilisine uzandı, ona sarıldı ve on dakika kadar sonra yanında can verdi. Hemen o an çekilen fotoğrafları en ünlüsü olsa da dört gün boyunca kimse yaklaşmadı iki gence. Sarılmış, öylece yattılar ve daha birçok fotoğrafları çekildi. İki tarafın askerleri de üzüntüyle baktılar masum cansız bedenlere. Dördüncü gece gizlice kaldırıldı cesetler ve yan yana gömüldüler. Ateşi hangi tarafın açtığıysa hiç öğrenilemedi. Büyük ihtimalle Sırp'lar fakat önemi yoktu artık. Bosko ve Admira tarihe modern bir Romeo Juliet hikâyesi olarak yazıldı ve savaşın anlamsızlığının az bilinen bir simgesi haline geldiler.

BALIKÇI TEKNESİ

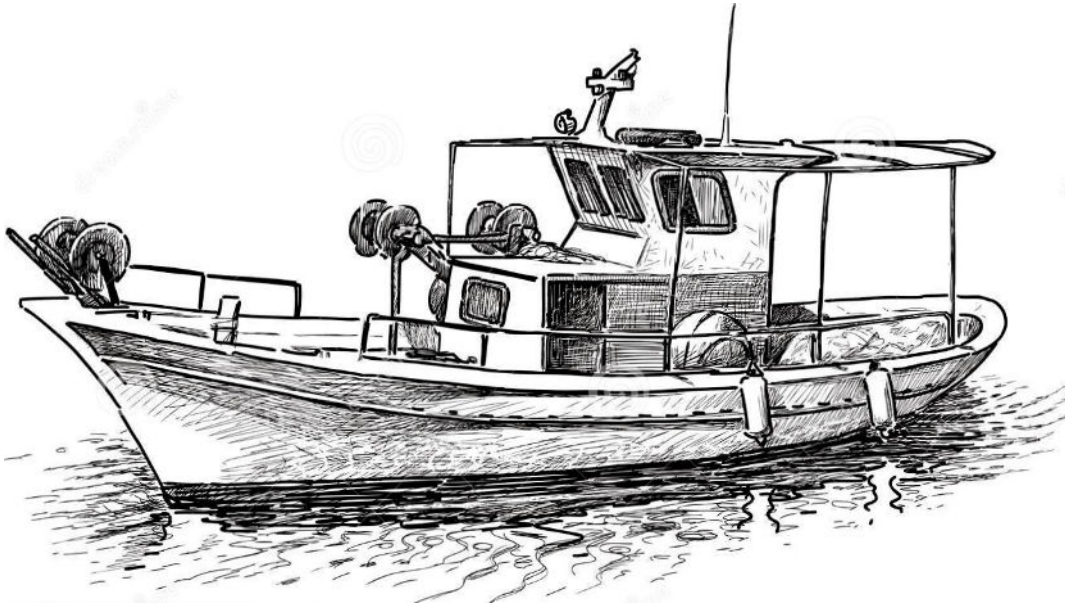
Zehra AKKAYA

Rüzgarın sessizliği bozduğu küçük bir kasabada, denizin dalgalarla buluştuğu koylarda yıpranmış küçük bir kayığım ben.

Yılların yorgunluğu, hüznü, neşesi, tahtalarımın her çizgisinde, paslanmış çivilerimin uçlarında gizli. Şimdi ben neyim, nasıl bu hale geldim diye soruyorum kendime... Sayısız fırtınalar atlatmış, denizlerle kavga etmiş, güneşe yenilmemiş bir balıkçı teknesi. Ama ne tekne! İçimde barındırdığım yüzlerce el, göz, ayak ve binbir çeşit ses. İşte ben buyum. Her çeşit insanın ayak bastığı, el sürdüğü bu tahtalar benim vücudum, kürekler kolları, en güçlü yerim. Ya gözlerim? İşte bende onlardan yok. Onun yerine patronum var. O nereye ben oraya... Sayısız iş aldım onunla, kimi güldük, kimi ağladık, kimi korktuk gecenin ıssızlığından, denizin ağzından çıkan beyaz köpüklerden... Bazen de yıldık bu sahte dünyadan, ağladık utanmazcasına. Ekmek teknesiyim ben. Dışım kırmızı ismim Alabora. Adımı bir duyan bir daha söylerdi zamanında. Yıkılmazdım, aman vermezdim ben doğanın yol bilmezliğine. Bastırırdım hep içim dışım islanana kadar, bastırırdım hiç yılmadan.

Hep çalıştım. Sonra? Anlatması zor. İçim sızlıyor bir anda, gıcırıyor kemiklerim. Delice vurasım geliyor kendimi dalgalara. Ama olmuyor! Bir kement bağlıyorlar boğazıma. Seneler geçiyor da acısı dinmiyor sessizliğimin. Kimse duymuyor, anlamıyor beni. Sallanıp duruyorum denizin kucağında... Yalnızlık böyle olması gerek deyip avunuyorum diğer tekneleri izlerken limanda. Artık umudum kalmadı, yaşamak zor geliyor. Zalimce olsa da gitmek istiyorum artık denizin derinliklerine, kimse bulmasın beni bulamasın diye...

Sonra bir gün kurduğumu hissediyorum. Deniz yok, neredeyim ben, burası neresi? Her yanıma acıyor, delik deşik olmuş vücudum. Kollarım, kollarım yok! Patronum nerede? Bu nasıl bir son? Ne olacağım ben? Unutulacak mıyım! Olmaz olamaz. Çürüyor muyum yoksa, adım anılır mı ki bu ıssız diyarlarda... Yaşamayı bu kadar isterken dökülüyor anılarım benimle birlikte. Birkaç tahta parçasıyım şimdi. Kimi yerde köz köz olmuş duygularım. Ben bir balıkçı teknesiyim. Adım Alabora, rengim kırmızı. Unutulmam değil mi sizler beni okudukça...

A1

Alice in W.

Meşelerin sesisizliği kadar mavi şelaleler ve
Sindrella

Kuşlar ve fareler bir sayfa boyutunda...
Çıldırıyorum çıldırıyorum çıldırıyorum!
A4 ebatlarında.

Parkeler pembe ve mor derinliği söylüyor,
Vidalar ötüşüyor , villalar konuşuyor.
Soldan beşinci blok,
Dinliyorum dinliyorum dinliyorum!
A3 204. panjurlu konak...

Bir Van Gogh resmi ya da Jionesco metni
gibi,
Kuşkusuz kulaksız ve kusursuz...
Alıyorum alıyorum alıyorum!
A 2 kilo muz beş lira...

Kasaba yolunda katırlar keçiler kendi dün-
yamda,
Hiç ait olmamışçasına ben 21.

BENCİLLİK

KOCA GÖZLÜ

Kötü biri olma endişesi taşıyoruz. Yaşımız ilerledikçe ve öğrendikçe doğruyu yanlış, yaşamayı; eylemlerimizin öğrendiğimiz üzere değil kafamızda yer ettiği haliyle şekillendiğinin farkına varamıyoruz. Her yaptığımızın bir nedeni var öyle değil mi? Hareketlerimiz yaşamımızın getirdiği akışla şekilleniyor ve doğru veya yanlış olmaktan çıkıyor. Halbuki bu düşünülmeden oynamış içgüdüsel eylemlerimizin sonuçlarının insanlar üzerinde bir tesiri olduğunu ve bu etkinin fiziksel duyularla mukayese edilemeyecek sonuçlarının olduğunu farkına varmaktan çok uzağız. Bu acziyetimizi kamufle edebilmek adına, faydacılık uğruna-duygularımızı hissedemeyecek ölçüde körelmek niyetiyle olmasa da- kalbimizi çıkarlarımızla katman katman örtüyoruz. Salt eğilimlerimizin farkına varamadan, kimliklerimizi devşirmeden ve en önemlisi benliğimizin saklandığı kalbimize ulaşmadan 'Öyle gerekti.' geçiştirmelerimizle bağlıyoruz.

Eylemlerimizin doğru veya yanlış olmasına değil amacımıza yönelik olup olmadığına bakıyoruz, menfaatlerimiz doğrultusunda şekillenip sosyal statümüze katkı sağlayıp sağlamadığına bakıyoruz. Bu kör gözlerle tırmandığımız yükselişimizde durup nerede olduğumuza bakmadan, kötü biri olma endişesi taşımadan daha yukarıyı hedefliyoruz. Herkes için rasyonel olarak geçerli olmasını isteyebileceğimiz eylemlerde bulunursak ve hareketlerimizin aynı zamanda evrensel bir yasa olmasını istersek bunun adını enayilik koyuyoruz.

Bizi tutan, sınırlayan hiçbir şey yo hayatımızda. Fikir yapımızı bile 'özgürlük' adı altında sınırlandırıp bir sistem dahilinde düşünmek yerine savrulmayı tercih ediyoruz. Rüzgara kapılıp bir öyle bir böyle giderken anı yaşıyoruz diye seviniyoruz. Alkış tutuyoruz bir de kendimize. Çünkü en çok biz doğruyuz(!). Kendimize dışarıdan bir gözle bakıp değerlendirmeye gerek duymuyoruz. Öyle inandırmışız ki kendimizi bencillığe, algılarımızı ve bakış açımızı ne denli daralttığımızı göremeyecek kadar gözümüz kararış. Böylece doğrularımız önyargılarımızın bir duman perdesi olmuş. Bu yolla kulp buluyoruz belki hatalarımıza. Yanlışımızı kabullenmeye kalkışırsak içimizdeki kibir , gözlemlerimiz ve geçmişimizi devreye sokup ayıplarımızı meşrulaştırıyor. Kendimizi kurtarmak adına yaptıklarımızı herkes yapıyor diye gözümüzde normalleştiriyoruz.

Ben merkezli hayatlar dizayn etmeye programlandı. Kimseye tahammül edemiyor, kendimize dışarıdan bir gözle bakamıyoruz. Düşüncelerimizi süzgeçten geçirmeye gerek duymuyoruz. Ne de olsa doğru hüküm vermişizdir değil mi? Kimsenin aklına da ihtiyacımız yo zaten. Kendi işlerimizi halleder duruma geldik diye kafamızın içini kirletmekten, insanlıktan uzaklaşarak benci varlıklara dönüşmekten edebilirsek kendimizi, çağın hastalığından biraz olsun korunmuşuz demektir.

BİR PARÇA HİSLER ÜZERİNE

Rombohedral

Hiçbir şey hissetmezken muzik dinlemek tuhaftır, nötrşündür ve o sozler sana yaşamadığın olaylarını, duygularını hissettirir, sana yaşadığını hissettirir. Ama bir şey hissederken muzik dinlemek daha bir baskadır. Her lafı, her ezgiyi ona yorarsın, işte o zaman, o şarkıya bir duygu yüklersin kendinden ve onu her dinlediğinde inanılmaz bir keyif veyahut keyifsiz bir durumdaysan mest olmuşluk hissedersin. Sürekli sürekli dinlemek istemek aslında sürekli o duyguyu hissetmek istemektir.

Dün bilmem kacinci kez kayboldum, müzikte değil sokaklarda, karanlıkta ve yalnızdım. Nefret ettiğim bir şey var ki, o da tutuşmuş hissetmek (gerçi o da yaşamayı iliklerine kadar hissettirir ya neyse) korkmak bir bakıma, biraz çaresizlik ya da. Oysaki umursamazlıkla kutsanmış olmayı isterdim, ki o kaybolmuşluktaki müthiş huzuru, ezgiyi, enerjiyi ve güveni hissedebileyim.

Hislerimize tercüman bir enerji yayarken dünyadaki kaosa, düzensizlik içindeki düzene, farklı melodilerde düzenli uçuşan sivrisinekler gibi biz de etkileniriz yaşama nüksettirdiğimiz notaların enerjisinden. Şüphesiz bu enerjimizin başımıza gelenlerde bir payı var, kader deyin, tesadüf deyin, alın yazısı deyin... Mutlak bir gerçeklikle sen bir şeyler hissediyorsun ve ister istemez ona göre davranıyorsun, köpeğin sendeki korkunun kokusunu alması gibi, çevrendeki insanlar da belki hislerinin kokusunu alıyor ve her şey ona göre geliyordu. Hisler güzeldir, görecelidir, tartışılmazlar. Tartışılmayan şey herkese göre farklı farklı doğrudur, doğru hissettiren her şey bir parça doğrudur, doğrusu hissetmenin kendisi doğrudur, peki bir şey hissetmek isteyip de hissedememek nasıldır?

BİR TEPEDE

Şina

Ekim gelmişse,
Kavgalar başlamış,
Muhabbet koyulaşmış,
Vücudum sararmış,
Dökülmüştür.

En güzel zamanların,
Bir dört duvar arasında,
80 dakika, müfredat denen
Zıkkımla geçer.

Beni bıraksanıza şu tepeye,
Bir kulübeye,
Bir oda olsun, küçük bir mutfak,
Kocaman bahçe, bahçede uzun bir masa...

Eşim gelsin aynı saate,
Dostum gelsin kötü zamanda,
Ailem gelsin her anımda,
Uzunca masalar seriyim.

Ne dışarıdaki kavgam,
Ne tok insanların doyumsuzluğu,
Yalandan gülüşler, görgsüz asaletler,
Ne de ölüm...

Bir tepede,
Küçük bir kulübede,
Kocaman bahçe, bahçede uzun bir masa...

DURMUŞ

Şeyma AYDIN

Elleri titriyordu soğuk bir heyecanla. Sanki küçük, görünmez karıncalar minik minik ısırıyordu parmaklarını. Güzeldi de galiba. Saçlarını deniz sanan kuşlar vardı bu kızın. Maviye boyadığı saçlarını... Aynadan seken bakışları masanın üstündeki çiçeklere çarptı. Hızla dönüp çiçekleri aldı ve kapıyı çekip çıktı. Kilitlemedi. Kaybedecek bir şeyi yoktu çünkü. Birkaç plak, babasından kalan bir plakçalar, bir de duvarlar değerliydi. Maneviyatın günümüzdeki önemine göre beş para etmeyen şeylerdi bunlar. Merdivenleri koşar adım indi. Durağa yürümeye başladı, çizgilere basmadan... Dolmuş boştu her zamanki gibi. Oturdu ve kulaklıklarını taktı. Yol pencereden akıp giderken zaman kavramı değerini yitirdi. Kulaklıklarından akan müzikle sarmalanmış vücudu sarsılınca anladı: Son durak. Zaman akışına devam ederken titrek adımlarla indi dolmuştan. Bekçiyi selamladı ve içeri girdi. Burnuna dolan taze ve kurumuş, bir yığın çiçeğin harmanıydı. Yaşam ve ölüm gibi iç içeydi kokular da. İşte oradaydı... Her okuyuşunda kalbini ezen soğuk mezar taşı... Dizleri titredi. Emre itaatsizlik etmeden yere çöktü. Ellerini gömdüğü toprak, hala ıslaktı. Demek ki küçük arkadaşı yeni sulamıştı toprağı.

“Ben geldim babacığım, uzun zaman olmadı ama yine de seni çok özledim. Bu aralar üzerimde bir kırgınlık var. Atlet giyiyorum, sakın kızma. Ya da kız, bağır, çağır ama sessizlik beni sağır ediyor. Yokluğun sağır eden sessizliğinde kayboluyorum. Sonra seni buluyorum saçlarımın renginde, duvarlarımdaki resimlerimizde. Bir çocuğun sallanışında, kalp atışında, yağmur kokusunda... Çıkıyorum karanlıktan, dünya tekrar ses buluyor. Hayatı iki kişilik yaşamaya başlıyorum. O çok istediğin sergiyi de açacağım. Çok az kaldı. Adını ‘Tutulamayan’ koyacağım. Konu sensin.”

“Hoş geldin abla.” Dedi minik Durmuş elindeki su dolu bidonu yere bırakırken.

“Hoş mu geldim?”

“Abla kusura bakma, alışkanlık işte.”

“Önemli değil. Durmuş sana bir soru soracağım ama alınmaca yok.”

“Sor abla.”

“Sana neden bu ismi koymuşlar? Yani Durmuş’u... Biraz değişik bir isim sanki.” Durmuş o küçücük suratına çok yaşlı kalan gözlerle yere baktı, hüznün bulaşığı bir gülümsemeyle kaldırdı sonra kafasını.

“Durayım diye abla.”

“Nasıl yani?”

“Benden önce doğan iki ağabeyim de bir yaşına gelmeden ölmüş. Genetik bir hastalık annemin kucağındaki beyaz kundağı kefen yapıp götürmüş onları. Hatta mezarları da burada. Ben de onlarla birlikte olmak için buradayım zaten. Neyse işte. Ben doğduğumda abilerimle aynı kaderi paylaşmayayım, durayım diye bu ismi koymuşlar. Belki saçma geldi sana, ama insan düşerken tutunduğu dalın kuvvetsizliğini düşünemiyor. Sonuca bak ki ben durmuşum.” Kız Durmuş’a sarıldı. Hıçkırıkları arasından sızan bir cümleyle tüm dünya anlamını yitirdi.

”Peki Durmuş. Bir daha babam olursa adı Durmuş olsun.”

Veba girmiş kalbimin amansız veya ince sızısında tarçınli salebimin kokusunu duyarken hatırladım seni bugün. Upuzun görüşmeyişimiz sonbaharı getirdi buraya. Yapraklarım döküldükçe salgın gibi yayılan bir sessizlik içindeyim. Alımlı ve bir o kadar da bakımlı hanımefendilerin yürüdükleri caddelerin fotoğraflarına rastlıyorum ecnebi gazetelerinde. Biliyorum, oralarda bir yerlerdesin. Sana denizaşırı kulaç attıran şu pırıl pırıl insanları ve dükkânları seyrediyorum. Dalgalı ve uçsuz bucaksız gözlerine vuran gökyüzünü düşünüyorum sonra. Yağmur yağarken eskisi gibi çimenlerin üzerine atlamıyorum veya patates soyarken elimi kesmiyorum artık. Geçenlerde komşunun çamaşır ipine bıçak salladım. Hâlâ attığımı tam isabet vuruyorum. Sensizliğin gürültüsünden bahsedeceğim biraz da. Mağarasında resim yapan hatipler var burada. Duyuramadığı sesiyle etrafa boyalar fırlatan korkuluklar. Kargalarla işbirliği yapan vicdansız yargıç sürüsü otluyor ülkemin merasında. Bir sölentere boyun eğmek mümkün müdür? Değirmende ağarttığım saçlarım yok henüz. Palyaçoların o renkli kişiliklerinden fırlayan beyaz buğday taneciklerini saymıyorum tabi.

Tiyatro o kadar hayatın içinde ki burada, kuklaların gözlerindeki ve kalplerindeki perdeyi çıplak gözle görebiliyorum. İçinden gelen sesi işitemeyen hoparlörün akislerine nü bir kahkaha atıyorum. Aramızdaki okyanuslar öyle güzel pist oluyor ki bize, ruhumuzda çalan şarkıda dans ederken kaybediyorum kendimi. Oysa burada hiç kimse benimle dans edemiyor, senin gibi. Eğer sen tam bu anda kapıdan girip boynuma atlamasaydın bu mektup elbette böyle devam etmeyecekti. Tam zamanında yetiştin sanki. Azıcık geç kalsan belki bu satırları yazamayacaktım. Hâlâ neden yazıyorum ben? Deli miyim, buradasın işte. Korkularımın aşındırdığı mektubu gemi yapıp nehre bıraktırdım ben. Hiç de sana ulaşmazdı, biliyorum. Bu sana vereceğim ilk mektup, izinle bitirmek istiyorum. Şu ana çok uzaklardan gelmiş olsan da, hiç gitmemiş gibisin. Sen yokken saçlarının uzadığını fark edememişim yalnız. Aslında ben senin yokluğunla yaşıyorum. Olmayışına müptelayım. Mona Lisa'sız Davinci'ye, kürk mantosuz Madonna'ya, insanı duraksatmadan geçip gitmeyen anlara aşığım. Ufacık kalbime yumuşacık bulutlar dolduran yağmur taneleri gibi ıslatıyorsun küçük gökyüzümü. Gelişin yokluğuna engel değil tabi ki. Burada tarçınli bir salep de yok zaten. Deli gömleği giymiş sensizlik gibiyim.

Salim Kemal Tirit

ÇENGEL

MB

-I-

Aşkı hafif sanıyorlar

Leyla kafası, kalbin acısı, yaranın derinliği.

Sorgulamayın hayatımı

Kim ne anlamış ki mutluluktan

Bir boğazın havası bir de çekirdeğin kolası.

İstanbul'un canı boğazdan geçer

Su ne kadar canlıysa

Onu karartır dert deryası.

Dertler derya olmuş

yüzme bilenler de boğulmuş.

Yaralar yıllanmış

zaman alıştırmadan.

Aslında hiçbirimiz unutmuyoruz

Nokta nokta aklımıza kazınıyor

Hüsranı sırtlanıyoruz

Biz hamalız ,biz köleyiz

kabul ediyoruz.

Masa da masaymış ha

Adam ha babam koyuyormuş

O bir iki tekliyormuş.

Ne halden anlayan bulunur

Ne derdin kaynağı

Çok bilir ordinaryusu

Kalbim yalnız acıda tekler

İnsanlığım merhametten inler..

KANATLARIMDA SESLER

Dilara Karabekmez

Yıldızlar evrenin karnına doğan ıssız gezegeni örttü ilk. Yapayalnızdı gezegeniniz. Uzay boşluğunun sonsuzluğunda nefessiz, sükunet içinde ve yıldızlarla dolu bir tavana doğru dönüyordu. Uçsuz bucaksız bir küreydi eviniz. Henüz en ufak bir gürültü bile doğmamıştı, yalnız güneş ve gökyüzü yerindeydi.

Okyanuslarla başladı ve devam etti yaşam. Büyüdü, büyüdü ve yeterince davetkar olunca siz geldiniz. Sizden önce ağır ağır nefes alan dünya sizden kısa bir süre sonra soluk soluğaydı. Doğanın göğsünde kundakta bir bebek gibiydi türünüz.

Ama sen bunlarla, yalnız bunlarla yetinemezdin. Sana ıstırap veren, asırlarca da devam edecek bir duygu, sonu olmayan şeylere duyduğun özlem kadar yoğun bir duygu, varlığını gezegenindeki diğer her şey gibi sınırlı olan bedenine hapsedmişti. Yalnızlık. Dünyanın içinde bedensel boşluk kalmamıştı belki ama sonlu olan bu yerde sonsuza özgü bir şekilde hüküm sürmeye devam ediyordu yalnızlık.

Ve ben doğdum. İçimden nehirler, okyanuslar, gölgeler akıyordu. Yavaş yavaş sonsuzluğa uzanan bir köprü duyumsadım en içimde. Senin dizlerindeki yara kabuklarından sonsuz tane dizim oldu. Senin yer kürende bıraktığın her iz çentik çentik yüzüme işlenirken, senin belleğin benim belleğim oldu. Senin saçların, senin yüzün ve sana dair her şey benim bedenimdeydi. Rüzgarlı bir çölde dansederek uçtu saçların, parmağına diken batarken akan kan benimkine karıştı, güle aşık oldun. Benim en soğuk diyarlarımda yanıp kavruldu. Sen, beni daha çok ben yaparken ben seni daha çok sen yapıyordum.

Fildişinden heykeller inşa ettik seninle, tapınaklar dizdik ruhunun kapılarına. Çiçekler topladık, ince ince gülümsettik seni. Büyüdük, serpildik dört bir yana. Kederin tarlalarında yeni filizler verdik, papatyalar yetiştirdik. Her şey güzeldi, en ölümcül tuzaklar bile bana baktığın gözlerden güzeldi. Her gün bir kısmınız bitap düştü, selvi ağaçlarının kökleri arasında örtündü toprağı üzerine. Sonsuz uykunda başında nöbet tutmak için kaldım, saçlarındaki mermer yükseltide harf harf bekledim ruhunu.

Kutsal kitaplarından uzandım sana, tanrına seslenmen için yüreğinden dudaklarına tırmandım ve inandığın her şey için benden bir parça kurban ettin. Ben yine de eksilmedim, dudaklarına kurulmuş yuvamda bir tebessüm kadar hafif, bekledim. Sözler, sözcükler, ünlemler ve fısıltılar. Benim tenimden, benim kanımdan doğdular. Kalem benim bedenimi sonsuzluğa uzattı ve sizin aksinize dudaklarınızdan, yaşamlarınızdan kalanlar toprağın altına yollanmadı. Mürekkebe bulanmış bir vaziyette bir çocuk parkında oturuyorum şimdi. Arkandan geçen arabanın radyosunda süzülüyorum ve kısacık bir kahkahanın ardına ufak bir cümlecik olarak konuyor, kayboluyorum.

Kar yağıyor. Ben Türkçeyim. Kar yağıyor. Ben İngilizceyim. Kar yağıyor. Ben Rusçayım. Kar yağıyor ben Fransızçayım, İspanyolçayım, Çinceyim. Kağıt ve kalemlerinizde, soğuktan ya da sıcaktan çatlamış dudaklarınızda hazır ve nazır bekliyorum. Beni kullanın. Kar sona erdi. Ben dilim.

YAZARIN HİKAYESİ -ORHAN VELİ KANIK-

Frezya

Türk şiirinin hececi şairlerinden Orhan Veli Kanık, 1914 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaöğrenimini Ankara Gazi Lisesi'nde yapan Orhan Veli, daha sonra İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'ne girdi. Ancak üniversite eğitimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. Çeşitli resmi görevlerde memur olarak çalıştı.

Orhan Veli Kanık'ın ilk şiirleri 1936 yılında Varlık Dergisi'nde yayımlandı. Şiirlerinde yerleşik kalıp ve klişeleri yıkan basit ve sade halk dili ile sıradan insanın güncel yaşamına eğilen Orhan Veli, arkadaşları Melih Cevdet Anday ve Oktay Rifat ile "Garip" akımını kurdu. 1947 yılında "Yaprak Dergisi"ni çıkardı. 1947-1950 yılları arasında 28 sayı yayımlanan dergi, Orhan Veli'nin 14 Kasım 1950'de ölümü üzerine "Son Yaprak" adını taşıyan son sayısı ile yayımını durdurdu.

Orhan Veli ise askerlik yaptığı yıllarda naif bir anlatımla hayatını şöyle dile getirmiştir: "1914'te doğdum. 1 yaşında kurbağadan korktum. 9 yaşında okumaya, 10 yaşında yazmaya merak sardım. 13'te Oktay Rifat'ı, 16'da Melih Cevdet'i tanıdım. 17 yaşında bara gittim. 19'dan sonra avarelik devrim başlar. 20 yaşından sonra da para kazanmasını ve sefalet çekmesini öğrendim. 25'te başımdan bir otomobil kazası geçti. Çok aşık oldum. Hiç evlenmedim, şimdi askerim."

Kızkardeşi Firuzan Yolyapan'nın ağabeyi ile ilgili anlattıkları:

"Dürüst ve medeniydi. Kimseye kötü kelime konuştuğunu duymadım. Anneme, babama da itaatkardı. Aramızda 10 yaş vardı ama bana baba ve arkadaşta da. İyi olmamı, kişiliğimi ona borçluyum. Bana "Fırfırım" derdi. Çok şakacıydı. Maddi sıkıntı içindeydi. Buna rağmen çok neşeliydi. Küçükken arkadaşlarım geldiği zaman bize de Karagöz-Hacivat oynatırdı. Uçurtma yapma meraklısıydı. Futbol severdi. Koyu Galatasaraylıydı. Bir sürü sarı-kırmızı çorapları vardı. Şiirlerini oturup yazdığını hiç bilmem. "Yeni bir şiirim var" derdi, yazılmış olarak gösterirdi. Onları zihninde hazırlıyordu. Son şiiri Aşk Resmi Geçidi ise öldükten sonra cebinden bir kağıda diş fırçasına sarılı olarak çıktı."

Şiirini tanınmasına rağmen, kendisini tanımayan, eleştirmen Nurullah Ataç'a sorulduğunda; Ataç bıyık altından gülümseyerek: "Hakkını inkar etmeyelim, iyi şairdir" der. Bunu duyan Orhan Veli, şu yanıtı verir: "Hakkını inkar etmeyelim, şiirden anlayan adamdır."

Orhan Veli ile Sait Faik'in işi gücü yoktur. Can sıkıntısından Eftalikus kahvesinde otururlar.

Oturdukları kahvede can sıkıntısından her gün birer Cumhuriyet Gazetesi alıp bulmacalarını çözmeye başlarlar. Sonraları ise bu bulmaca çözme işi aralarında bir iddiaya dönüşmeye başlar. İddia şu'dur; O günkü bulmacayı kim önce bitirirse karşı taraf o kişiye rakı ısmarlayacaktır.

Günler böyle geçerken Sait Faik yenilgiden yenilgiye koşmaktadır. En sonunda canına tak eder ve... "Nasil beceriyorsun, her gün bana ısmarlatıyorsun?" diye serzenişte bulunur. Orhan Veli ise insanı çıldırtacak sakinlikte cevap verir. "Çünkü Cumhuriyet Gazetesi'nin bulmacalarını ben hazırlıyorum..."

Birkaç Kelime

Kadehinde şarap olmak da
varmış sevgili
Yıllanmışların en güzelinden
bir aşk.
Sen mi sarhoş ben mi bilin-
mez,
Üstü kapalı nağmelerinde
diyar arayan...
A.

Yalnızlık değil puslu sokağın
yarası,
Sensizlik, bitmek bilmeyen
acısı...
Yıldızlar da yok gökyüzünde
şimdi,
Kaydı ellerimden,
Peşinden gitti.
A.

GEMİ

"Bak, yelkenleri kaldırmak isteyen bir gemi ama kaldıramaz,
Karayı görme umuduyla yanıp tutuşmuştur içi."

Serap HAZAR

Çekirdek çöpleri rüzgara karışmış
Tuz kokuyor deniz
Balıkçı oltasını çevirip uzaklara dalıyor
Ben bir oltanın ucuna takılmış

Gubse Nur Aydın

KENDİME SÖZ

Ayşe Zeynep SUBAŞI

“Hayatına hiç tutmadığın bir söz olmadı mı; veya tutamadığın?”

Çok sıcak bir şeye dokunduğunuzda önce elinizi yakıp sonra bir dalga halinde bütün vücudunuza yayılan ısı gibi kalbimden çıkıp bütün vücudumu sardığını hissettim acının. Tıpkı saç diplerinize kadar sizi ürperten histen sonra elinizde kalan o hafif sızı gibi, kalbim de sızlamıştı.

Şimdi sorduğu sorunun ne kadar derinlere indiğini gözlerimde gördüğüne emindim. Ama ne önemi vardı ki? Kalbim bu soru altında ezilmişti çoktan.

Kalbimdeki bu ağırlığın sebebi beni geçmişe götürmesi değildi, geçmişte tutamadığım sözler yüzünden kaybettiklerim değildi, tutmaya gücümün yetmediği sözler, hiç değildi.

Bir başkasına verdiğim her sözü tutmuştum ben. Tutamayacağım, altında ezileceğim sözler asla vermemiştim. Yalan değil miydi, sadece kötülüğün içinde barındırabildiği? Yalan değil miydi iyi niyetle söylene bile kötülüğü doğuran? Peki ya yalan değil miydi tutulamayan o sözler?

Kimseye asla yalan söylemedim ben.

“Kendime verdiğim sözler...”

Kendim dışında kimseye...

Verdiğim cevap kalbimi bir kez daha ezerken yerden aldım bakışlarımı, gözlerine çıkardım. Kalbimdeki o ağırlığı paylaşmayı kabul edip yükümü azaltmasını umduğum gözlerine...

Ama onun yaptığı bundan çok uzaktı. Cevabını bildiğim başka bir soruyla daha, yine yaktı canımı. Birkaç parça ağırlık da o koydu kalbimdeki yığının üstüne.

“En çok tutulması gereken sözler, kendine verilenler değil midir zaten?”

En çok kanatanlar, cevabını bildiğimiz sorular değil midir zaten?

Gerçeklikten ve gerçekliğin getirdiklerinden korktığımız için konuşamadıklarımız...

“Birine verdiğin sözleri ne kadar tuttuğun, ona verdiğin değer kadardır. Kendine değer vermeyen bir insan... O bir başkasına ne kadar değer verebilir?”

Benimle ilgili birçok şeyi apaçık görebildiği barizdi. Peki ya kırgınlığım, onu da görebilmiş miydi?

Bugüne kadar bağırıp çağırmlarla bastırdığım ve öfkemle sakladığım kırgınlığı saklamaya, şimdi kocaman açılmış gözlerimdeki şaşkınlığın gücü yeter miydi? Gözlerimle yetinmeyip bütün vücudumu sarmış ve hatta daha da fazlasını isteyerek yüzünüzce vücudumdan da dolup taşmış kırgınlığı gizlemeye yeter miydi herhangi bir şey?

‘Sana verdim.’ Diye bağırarak istedi öfkem. ‘Bütün benliğimle sana değer verdim.’

Ama bütün benliğimi eline almıştı kırgınlığım. Şimdi ne sevgimin ne de öfkemin söz hakkı vardı.

Aciz kırgınlığınsa verebildiği tek tepki gözlerimin dolması olmuştu.

Karşımdakinin gözlerindeki acımasız gerçeği görebilen de bir tek o olmuştu. Sevmeyecekti beni, sevgime bile inanmamıştı ki...

“Tamam.” Diye mırıldandım. Tamam... Sevginin getirdiği kırgınlığın altında ezilmeyeceğim artık.

“Sana söz, kendime verdiğim sözleri tutacağım.” Sonra da gözlerine diktiğim sert bakışları çektim yüzünden. Bir daha dikilmeyecekti bu gözler ona.

“Söz...” diye mırıldandım kendi kendime.

Söz gülümsemelerimin sebebi olmayacak aklıma düşmen. Sana söz, seni sevdiğim kadar mutlu olmayacağım artık.

KORKUNUN CESARETİ

S'siz

Korkularıyla yüzleşir, kaçamaz insan.
Attığı her adım, karanlığa çeker kendini.
Saklanır, bulmasını ister kimse.
Oysa meydandadır düşene gülenlerle.

Uçmak ister ya yükseklikten en korkan.
Ve köşelere saklanan haykırmak,
Ağlayan gülmek ister ya en çok.
Ve rüyalardan korkan uyumak...

Doğasında vardır yüzleşmek ister,
Herkes giderken o bekler,
Savaşır, yener de...
Ve bilmediğinden korkar sadece.

Varsın uçarken kiralım kanadını hayatın,
Varsın düşelim defalarca koşarken ileriye.
Varsın korkularını çalalım kabusların,
Varsın gülelim ağlanacakken halimize...

Yeter ki dostum korkma,
Ve besleme faydasız muhatara.
Bilelim ki yaşam,
Yaşamaktan korkmak için çok kısa.

Yazan : S'siz

KUBBEALTI

Arabul

Gök kubbenin sönük ziyası,
Şaşırtıyor mu sanırsın.
Kirli ellerimi,
Yine bir kubbe altında
Sönük gözlerim
Yalnız aç bir kediyi görebilmekte
Dua ediyorum kapıdan çıkıp gidene
Belki ben de bilmiyorum...
Ne dökülür dilimden?
Bir akıllıca iş gelir mi elimden?
Bugün ellerimi açmayacağım,
Bir lirayı tonlarca hissedecekler.
Hacet yok,
Fersudeleşmiş elbiselerimi görenler,
Dilenci olduğumu anlayacak...
Hacet yok,
Benden hâris gözlerini
Gizlediklerini sanacaklar.
Hacet yok,
Çünkü insan
Alışır zamanla.
Bir güneşsiz sabaha,
Geç kalınmış bir âha,
Kavuşulmamış ferâha...

Kulaklarım duyuyor şimdi,
Bir kadın üşürsün diyor,
Oturma oralarda,
Baban ne iş yapıyor?
Geveliyorum...
Bugün ellerimi açmayacağım,
Zaman ne getirir bilmiyorum.
Günlerden hangisi?
İnsanlar neden
Yıldızlar parlarken
Uyumayı tercih eder?
Bilmiyorum...
O kediyi ne oldu?
Bir ekmek bulabildi mi?
Bilmiyorum...
Belki adımı sorsan
Bilmiyorum...
Fakat yarın,
Mecbur boyun bükmeye
Biliyorum...

15 KASIM

Mes'ul

Bugün 15 Kasım. Günlerden Çarşamba. 46 gün sonra yeni yıla gireceğiz. Ağır ağır süslemeler, hazırlıklar başladı. Şimdiden rezervasyonlar, programlar yapılıyor.

Bugün 15 Kasım.

1889... Brezilyalı monarşiyi devirdi. Cumhuriyeti kurdu. Ne mutlu Brezilyalıya!

1920... Milletler Cemiyeti ilk toplantısını Cenevre'de düzenledi. Hedef güya dünya barışını sağlamak!

1937... Dersim'de isyan var. Devlet isyanı basırmak için hareket düzenliyor. Cumhuriyet karşıtı Seyit Rıza asılmış...

1945... Adana'da bir çocuk dünyaya geldi. Büyüdükünce hepimiz tanıyacağız, seveceğiz. Dokuz defa Altın Plak ödülü kazanacak. İyi ki doğdu Ferdi Tayfur!

1956... Başkentte bir açılış var. En ön safta Menderes. Orta Doğu Teknik Üniversitesi kuruldu.

1977... Veli Ballı, milli atlet, gurur kaynağımız. Uluslararası Atletizm Yarışmalarında Maraton dalında birinci oldu.

1988... Özal açıklama yapıyor. Türkiye Cumhuriyeti Filistin Devleti'ni tanıyor.

1995... A milli futbol takımımız İsveç ile berabere kalıyor. İlk kez Avrupa Şampiyonası'na katılma hakkı kazandık.

Ha bir de... Bugün 15 Kasım. Bugünün apayrı bir önemi var. Çok başka bir gururu var. Bugün bir milli bayram. Memleketin güneyinde bir ada... Yavru vatan. Adanın kuzeyinde şenlik var. Meydanlar dolu. İnsanlar sokakta. Herkes mutlu. Yüzler gülüyor. Gözler pırıl pırıl. Ellerde bayraklar, dillerde şarkılar ve gururlu insanlar.

Bugün 15 Kasım. Soydaşlarımızın bayramı. Zulümden kurtuldukları, hürriyeti cümle aleme birlikte haykırdığımız gün bugün. Bundan 34 sene evvel merhum Rauf Denktaş'ın o tarihi bildiriye okuduğu gün bugün. Haklı dava uğruna ticaret yaptığımız onca ülkenin ambargosuna kafa tutmamızın neticesi bugün. Bugün, çok büyük gün.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin kurulduğu gün bugün. Var olsun! Daim olsun! Kutlu olsun!

MOBİLYA

Taha E. YÜCEL

Eve geldiğinde tüm mobilyalar gitmişti... Salondaki cam masa kalkmış, yerine ceviz ağacından yuvarlak bir masa gelmişti. Yedi-sekiz yıllık halıların yerine alınan günün modasına uygun olanlar yeni ürün kokusu yayıyordu. Kalın kenarlı, koyu renkli desensiz koltuk takımıysa açık krem renkli zarif olanlarla değişmişti. Diğer odalara ve mutfığa girmeye cesaret edemedi, salonu ta baştan değiştiren herhalde onları da esirgemezdi. Yalnız kendi odasını merak ediyordu. Alelacele odasına daldı. Rahatladı. Sadece yerler süpürülmüş ve kitaplarının tozu alınmıştı. Ne yapacağını bilemedi bir süre. Şaşırılmıştı, ama neden şaşırdığını bilmiyordu. Bunu bekliyordu, yahut en azından bekliyor olmalıydı. Camın önündeki koltuğa oturdu. Başları ellerinin arasında kaldı öylece. Neden sonra aklına oturma odasındaki tablo geldi, turuncu zemin üstüne boyanmış kızıl ve beyaz süsenler... Oturma odasına gitti. Bu sefer koltuklara, halıya, televizyon sehпасına dikkat bile etmedi. Yalnızca süsenlerin yerine konmuş güllerdi baktığı. Elini yeni tabloda gezdirdi, yüzünü buruşturdu. Gerçek bir yağlı boya bile değil... Etrafına bakınca koltuğun arkasından bir tablonun ucunun görüldüğünü gördü. İşte kırmızı ve beyaz süsenler buradaydı. Değiştiren belli ki henüz bunu ne yapacağını bulamamıştı. Tekli koltuğa oturdu, bacaklarını altına topladı ve tabloyu kucağına aldı. Gözlerini süsenlere dikti. Bir damla süzüldü yanağından. Dış kapının kilidine giren bir anahtarın takırtısını duydu. Kapı açıldı, ardından kapandı. Gelen her kimse hiç ses etmedi. Koridordan içeri ışık süzüldü, muhakkak banyonun olacak! Su sesi geldi kulaklarına, bir kaç saniye sonra kesildi. Kim olduğunu merak etmedi. "Ah sen burada mıydın oğlum, kursun var zannediyordum." "Kurs iptal oldu." Ağzından ses çıkmasına şaşırdı, daha konuşamayacakmış gibi geliyordu oysa...

"Öyle mi, tamam o zaman." Bir süre dikildi odanın dışında babası. "Yeni mobilyaları nasıl buldun?" Cevap vermedi... "Odana dokunmadık." "..."
Babası iç geçirdi. "Biliyorsun," dedi. "Yakında annen buraya taşınacak. Kendini evinde hissetmesini istiyorum." Annem!?! diye geçirdi içinden. "Ah hadi ama, neredeyse bir yıl oluyor. Evet, ben de hala üzgünüm ama elden ne gelir?" Onu suçluyor muydu? Bilmiyordu. Aklı suçlamaması gerektiğini biliyor, ama kalbi yine onu suçlu buluyordu. Babası öylece dikildi uzunca. "Tabloyu istersen saklayabilirsin." "..."
Hiddetlendi babası bu kararlı sükuta. Belli ki onun da bu yeni evliliğiyle alakalı kendince hayalleri, umutları vardı. Yeni eşi ve oğlu arasında bir muhabbet arzuluyordu herhalde. "Bırak artık bu manasız küslüğü. O mobilyaların çoğu döküntüydü!" Zoraki gülümsedi. Çarpık, hatta belki histerik bir gülümseme... Döküntü... Babası çıktı odadan. "Döküntü," diye tekrarladı yalnız dudaklarıyla. Annesini çizdiği şu tablo, o daha ortaokuldayken annesinin kavga ederek aldıracağı koltuk takımı ve kendini bildi bileli orada duran eski cam masa... Halbuki vaktinde ne kıymetliydi her biri... O kavgayla alınan koltuk takımının geldiği gün babasının annesiyle onu "dikkatli kullanın" diye tembihlediğini hatırlıyordu. Heyhat, şimdi döküntü olmuştu her biri...

SANA SİTEM

Serap HAZAR

Ben hep
Kısık gözlerimle
Pencere camlarını süzerken,
Gelip doğarsın.
Güneş yüzü görmemiş,
Ara sokaklarıma diye,
Kendimi kendimde kaybettim...
Ama sen,
Benim dünyama hep ters kaldın.
Hep başkalarının,
Güneşten yanmış,
Yağmura hasret sokaklarına doğdun.
Ben kaldırıp başımı yastıktan,
Görmek için gün ışığını ,
Kilometreleri aştım.
Oysa sen hep,
Dolmuş çiçeklere
Doğdun.
O yüzden sorma işte,
Bilmem nedendir...
Senin için açamamışken bile,
Bir çiçek misali,
Bulutlardan ne diye vazgeçişimi...

SON PERDE

Elif DEMİRASLAN

Kimseyi tanımamışım. Canım saydıklarımı, kardeş dediklerimi... Ben asıl hayatı tanımamışım. Kendimi, tanıtamayacak kadar bilmiyormuşum aslında. Geceler boyunca üzüntüden ağlayacak, uyuyamayacak kadar canımı yakan cümlelere susmuşum. Kimsem olmadığını anlatmak için küçük bir çocuğu karanlık bir lavaboya kilitleyen anne baba gibi, laflarıyla beni yalnızlığa kilitlemiş herkes. Şimdiyse o karanlık tuvalete kilitlenen çocuk gibi korktuğum o karanlıktayım yine. Korkmak sadece gerçeklerle yüzleşmeni sağlarmış onu anladım. Şimdiyse yine o çocuk gibi, ne yapacağımı bilmez bir haldeyim. Annemin “babana bile güvenme!” dediği o hayatı yazıyorum.

Babamın “insanın en iyi arkadaşı kendisidir” dediğini duyar gibiyim. Bu bir oyun ve ben bu oyunda ikinci rolü oynuyorum. Sen, sen ise bana hayat veren başrol oyuncususun. Bu hiç bitmeyen hikaye gözlerimden okunuyor artık. Perde kapandı, seyirciler dağıldı ve sen gittin. Artık bu oyunun başrolü benim. Ve ben artık oynamıyorum. Oyun bitti. Geriye kalan tek şey ellerimde kalan ellerinin soğukluğu. Bu oyundaki başrol de değilim artık. Ben artık sadece seni yazıyorum. Oynadığımız o tüm yalanları kağıda döküyorum. Mürekkebim kuruyana, kağıtlarım bitene dek yazacağım bu oyunu...

SÜREÇ

Frezya

Bir yoldan geçiyorsun, hemen yanında mantığın ve duygularının tuttuğu miras kavgasında paylaşılmanınca terk edilen benliğin darmadağınık... Bütün kapıların, pencerelerin kırılmış, masa, sandalye ne varsa yakmışsın son kışı da atlatmak uğruna. Delik deşik çatın, yağın bütün yağmuru içeri sızdırıyor. Tenini katan cam kırıklarını yola döküyorsun her adımında. Bir daha aynı yoldan geçmezsin sanıyorsun, ama hayat bu ya, geçiyorsun. O kırıklar da yine senin ayaklarına batıyor. Hissizleşiyorsun bir süre sonra. Batma hissi dahi yok oluyor, ayağının altından kayıp giden kırmızı halıyı görüyorsun sadece. Terk edilmişsin. Mirasta anlaşmazlık olunca terk edilip yok olmaya yüz tutan evlerden birisin. Gün geçtikçe duvarların daha da kararıyor, daha da yağmalanıyorsun. Bu anlaşmazlığa sebep olan şey ne diye düşünüyorsun. Sonra kardeşlerin miras döneminde hep küçük sebeplerden birbirine düştüğünü görüyorsun. Sen de kendine küçük bir sebep arıyorsun.

“Sevilmedim, yanlış tercihler yaptım, hatalarımdan ders çıkarmadım” diyorsun. Mükemmel insan olmak istiyorsun ya, aynada kendine bakıyorsun ama kendini göremiyorsun. Yıkık bir evsin köşe başında küçük çocukların perili olduğunu düşündüğü... Sonra birden, kimse nedendir bilmez, küçük bir sarmaşık filizleniyor duvarında. Çok geçmeden bütün duvarlarını, kırık camlarını, akıtan çatını onarıyor. Ve sarmaşıkla kaplı pek çok evle doluyor tüm sokaklar. Gördüğü hasar dışarıdan belli olmayan düzinelerce ev... “Var olmanın bunaltıcı sorumluluğu altında mükemmelin aldatıcı büyüsunü arayan insanlar, başkalarının sevgisinden başka arzu edecek bir şeyleri kalmadığında bütün benliklerini sonsuz bir yokuştan aşağı bırakır. Ve hiçbir şey yapmaz dua etmekten başka -sevginize duacıyız-. Oysa hepimiz bir parça yanlış ve mükemmel bir insanı sevmek çok kolaydır.”

ULU DERVİŞ

Hakan Tunahan Önder

Moğol istilalarından sonra, Anadolu'da büyük bir manevi buhran yaşanıyordu. Batını akımlar etrafa yayılmıştı. İşte böyle bir atmosferde, Pir-i Türkistan, Hoca Ahmet Yesevi talebelerini Anadolu'ya gönderdi. Hacı Bektaş Veli gibi zatların yanında Tapduk Emre, Mevlana gibi kimseler Türk tasavvufuna yeni çığırılar açacak merhalede çalışmalar tatbik ediyorlardı. Maksatları Türk'ün imanını kurtarmaktı. İşte bu tablo içerisinde hak aşığı, Türkçenin saf bir şekilde kullanılmasını ülkü edinmiş mütevazı bir derviş çıktı ortaya; Yunus Emre.

İşte bu eren hak yolunda maldan, candan, cihandan geçmiş ve o nefis denen habis mefhumu terbiye edip seyr-ü sülük etmiş. Öyle bir aşk ile yanmış ki yüreği, gözü cihanı görmez olmuş. Hatta cenneti bile istemeyip, yalnızca cemal-i ilahiye görmek niyaz eylemiş. Cennet,cennet dedikleri,
Üç beş melek üç beş huri,
Bana sana gerek seni.

Bugünse maddiyunlaşmış dünyada ne ilahi aşka, ne hakperestliğe , ne kadirşinaslığa muktedir olmadığımız halde, hala kendimizi ahlak abidesi olarak görmeye devam ediyoruz. Türk gençliği nefis terbiyesi hususunda Yunusu örnek almalı ve hak için bir ömür sarf etmeye kendini adanmalı. Yoksa bu habis ruhlu insan müsveteleri içerisinde kendi özünü kimliğini unutarak felsefi ve ahlaki buhranlar içerisinde kıvrınmaya devam eder.

Yunus'un şiirlerini ele alacak olursak, önde gelen edebi tenkitçilerin onun şiirlerini fazlasıyla beğendiğini müşahade ederiz. Sözümona, Necip Fazıl'ın kimseyi beğenmemesi bilinirken Yunusun şiirlerini pek bir methetmesi edebi çevrelerce bilinmektedir. Yunus dil olarak, Türkçeyi özünden saptırmadan Göktürkçe kelimeleri dışlamadan kullanmıştır. Bu yüzden biz Türkçeyi mefkure edinen vatan evlatları ,onun bu özelliğini pek bir beğeniriz.

Yunus Türk kültür köklerinin ana damarlarından birisidir.Biz yüce Türk gençliği olarak kültürümüzü en iyi şekilde öğrenip ona bir emanet gözüyle bakmalıyız.Kültürümüzün yozlaştırılmasına müsaade etmemeliyiz.Yahya Kemal'in dediği gibi "Kökü mazide olan atiyiz." Vesselam.

YALANCI GÜNEŞ

Oğuzhan Mürsel ARSLAN

Tozpembedir, bir çocuğun penceresinden bakacak olursak. Tozpembedir herşey... Kimileri bakalı yıllar oldu belki, belki de bakıyordur kimileri, bilinmez... Ama bilinen bir şey varsa, her insan mutlaka bakar ömrünün ilkbahar aylarında bu pencereden. Kendi hayal dünyamızda gerçek dünyadan bihaber geçti çocukluğumuz. Oyun, arkadaş ve eğlenceydi hayat o yaşlarda. İlk kez kulağımızı çınlatan okul zili ile hayal dünyamızda siyah bir benek gibi belirdi gerçeklik. Başlarda alışamadık ama zamanla kabullendirdi kendini ve hatta öyle bir büyüdü ki sonunda gözümüz, her ne kadar görmek istemesek de varlığını inkar edemedik. Bizde inkar etmedik, ama çoğu zaman görmezden geldik. Nasıl mı? Yıl geçtikçe değişen oyunlarımıza dalarak... Peki ya bu davranışımızın sebebi ne olabilir? Niçin gerçekler gözümüzün önünde dururken çocukluğumuzdaki gibi oyun ve eğlence ile sürdürüyoruz hayatımızı? Oysa ki varlığından haberdarız artık gerçekliğin. Hâlâ neden oyalanıyoruz oyuncaklarımızla? Neden gözümüz gerçeklerde değil de oyun ve eğlence hayatında? Neden mi? Bence bu sorunun cevabı insanın gülüşünde saklı. Gülemez olduk içten, gülemez olduk çocukluğumuzdaki saf duygularla; çünkü farkındayız artık bazı şeylerin. Farkındayız ve kaçacak yer arıyoruz...

Bu kaçıışı da gülüşlerimizde bulduk; bizleri sarhoş eden gülüşlerimizde... Dertlerimizi, sıkıntılarımızı, üzüntülerimizi, acılarımızı unutmak için başvurduğumuz bir nevi kaçış yolu oldu gülüşlerimiz. Eğlence şarabından aldığımız bir kadehle kopuyoruz dünyadan, zaman nasıl geçti, anlamıyoruz bile. Ama fark etmeliyiz bunun hiçbir derdimize deva olmadığını. Çünkü bu durum insanın kendini yalancı güneş ile ısıtmaya çalışmasına benziyor. Siz de yalancı güneş ile tanıştınız mı? Ben ilk kez beş yaşındayken tanışmıştım, bir kış günü pencereden dışarı bakarken gösterdi kendini. Onu görünce havalar ısındı sanmıştım ama sokağa çıkınca anladım beni kandırdığını. Şimdi olsa kanmam kolay kolay, gördüm gerçek yüzünü bir kere. Eğer ki biz de gerçeklerle yüzleşmezsek, saklanırsak gülüşlerimize, yalancı güneş ile ısınmaya çalışırsak; üşürüz, üşürüz ve hasta oluruz sonunda. Onun için dikkat edelim kendimize, farkına varalım bazı şeylerin farkına varalım ki dalmayalım oyun ve eğlence hayatına. İzin vermeyelim yalancı güneşin bizi kandırmasına...

YAZIT'TA VUSLAT

Ela Nur BİRİNCİ

Kezban, karşı evdeki imam hazretlerinin oğlu Vasıl ile aşka düşeli iki sene olmuştu.

On yedi yaşında körpecik, kara kaşlı, yeşil gözlü, beyaz pamuk gibi teniyle bir defa bakan bakmaya doyamıyordu Kezban'a. Lâkin babası Yazıt Köyü'nün ağası İsmail Efendi, biricik kızını kimselere lâyük göremiyordu. Tek sevdiği karısının ona emanetiydi Kezban. Onca toprağı, marabası hayvanı ve beş erkek kardeşinden daha kıymetliydi. Kezban ise babasını çok sevmesine rağmen Vasıl'a olan aşkından vazgeçemiyordu. Kararlaştırmışlardı, Vasıl askerden döner dönmez kaçacaklardı İstanbul'a...

Her günkü gibi ev işinden yorulmuş hâlde bahçe kapısının önüne çöküvermiş, yoldan gelen geçeni izlemekteydi. Birden postacının yolun aşağı kısmından eve doğru geldiğini gördü. Koşa koşa yanına indi. Postacıya Vasıl'dan mektup gelip gelmediğini sordu. Postacıdan olumlu cevap alan Kezban, heyecanını bastırmakta zorlanıyordu. Postacı adını sorunca, Firuze diye cevapladı Kezban. Vasıl'dan mektup alırken babası durumu anlamasın diye Firuze adına göndermesini istedi. Bir keresinde babası, yemek sofrasının altında gördüğünde kemiklerini kırıyordu az kalsın. O gün bu gündür babası İsmail Efendi, imam efendiyi görmemek için camiye de gitmez oldu. Kezban mektubu açmak için samanlığa girdi. Mektubu açarken kağıt sesi duyulmasın diye kağıdı bir iki kez oynatıp menteşe gıcirtısıyla sesi gizledi. Mektubu gözyaşları içinde okudu. Vasıl bir haftası kaldığını ve onu çok özlediğini yazmıştı. Katladı mektubu özenle zarfa geri yerleştirdi. Vasıl'ı öper gibi, çekine çekine öptü sonra aldı, yüreğindeki yaraya merhem sürer gibi göğsüne bastırdı. O bir hafta kağıdı gibi geçmek bilmedi Kezban için. Cam önünde oturmaktan, cam güzeline çıkmıştı köydeki adı. Nihayet o gün geldi çatı, sabah erkenden kalktı Kezban. Giyindi, süslendi, yazmasının altından örgülü saçlarını saldı. Bir araba yaklaştı eve doğru, imam efendinin arabasıydı. Kezban kalbinin atışlarından başka bir şey duymuyordu. Bahçedeki çınarın geniş kovuğuna saklandı. Vasıl'ın onu görmesini bekledi. Vasıl heyecandan dizleri çözülmüş gibiydi. Bir anda gözleri birbirine çarptı

Allah'ım dedi Vasıl; alacaksan canımı şu güzelin kollarına varmadan alma. Ne tesadüftür ki o gece ikisini de uyku tutmamış bahçede gezinmekteydiler. Birbirlerini tekrar gördüklerinde mimikleleriyle anlaşıp, samanlıkta kimselere görünmeden buluştular. Sevgilerini öyle yoğun yaşıyorlardı ki, birbirlerine dokunsalar kaybolacaklardı âdeti. İkisi de aynı anda birbirine sarıldı. Vasıl yine dua ediyordu; "Şimdi değil Allah'ım ne olur." Kezban kendinden geçmiş, ruhu huzura ermişti. Ağzından bir tek kelime çıkmıyor, gözyaşlarına engel olamıyordu. Arada bir sesli sesli iç çekiyor, sevgilisini nasıl özlediğini anımsıyordu. Vasıl, Kezban'ın yüzüne baktı, gözyaşlarını sildi. Kezban'a artık yanında olduğunu ve verdiği sözü tutup tutmayacağını sordu. Kezban, kışlık odunların altından aylar evvel hazırladığı bohçayı çıkararak, ikimizin de gerekli eşyaları buradadır. Sen bunu al, ben babamın atını alayım, çeşmenin başında buluşalım diye yanıtladı. Vasıl hayret içindeydi, doğru kadına aşık olduğunu bir kez daha anlamıştı. Kezban'ın aklında ne babası ne de geride kalan beş erkek kardeşi vardı. İsmail Efendi elbet yeni bir eş bulup evlenirdi, kardeşleri de iş görür yaşa gelmişlerdi. Arzuladığı hayatın hayalini kurarak, sessizce atı çözüyordu ki; namussuz at aniden kişneyiverdi. İsmail Efendi, atını kaçırdıklarını düşünerek uyuduğu yataktan fırladı. Duvardan tüfeğini aldı, karanlıkta görünmeyen bir kaç el ateş etti. Yere yığılan hırsızın yanına gidip, suratını açtığına dünya başına yıkıldı. Feryat figan tüm Yazıt Köyü'nü uyandırdı. Ama artık ne yapsa kâr etmezdi. Köyün en kuvvetli ağası bile ölüm karşısında çaresiz kalmıştı. Biricik kızını kendi elleriyle öldürdüğünü düşününce çıldırarak gibi oluyordu. Kezban ne Vasıl'a kavuşabilirdi, ne de doya doya yaşayabilirdi ömrünü. Vasıl çeşmenin önünde uyuyakalmıştı. Sabah güneşin doğuşuyla uyandı, etrafına bakındı Kezban'ı göremeyince bir maraza olduğunu anlayıp, köye geri döndü. Dönmez olaydı. Köy meydanında bir kalabalık, kalabalıklar ardında kırmızı yazmalı bir tabut. İki gönül bir olamamıştı, samanlık da Vasıl'a acı Kezban'a mezardı artık.

YENİ BİR HAYAT

TAHA FURKAN ÖZTÜRKER

“Binin , binin ! Çabuk olun !”

Kaptanın serzenişleri bunlar . Yaşamaya uygun bir hale getirilen Satürn gezegenine doğru yol alacak olan uzay mekiğimiz yaklaşık yarım saat içinde uçuşa geçecek . Herkes panik içinde , Dünyadan kaçıp gitme isteğiyle yanıp tutuşuyor . Kirli hava , teknolojinin hayata olumsuz yansımaları bütün insanlığın sabrını taşırdı . O kadar taşırdı ki , bir süre daha Satürn yaşanmaya uygun hale getirilip insanlar oraya taşınmayacak olsa , insanlar ile kendileriyle aynı olan klonlar arasında büyük bir savaş çıkması muhtemeldi . Klonlar bütün dünyayı yerle bir etmiş , insanoğlunun kirletip pislik içinde bıraktığı dünyada kendilerine yeni bir yaşam bulmayı hedeflemişlerdi . Neyse ki çalışmalarımız sonucunda Mars'tan sonra Satürne de göç etmeyi başardık . Son yüzyılda dünyamız iyice tersine döndü . Su kaynakları , elektrik ve yaşamımızı sağlayacak neredeyse bütün kaynaklar tükenmek üzereydi . Elde edilen buluşlar , bilimin ve teknolojinin gelişmesi herkes açısından çok olumlu gelişmeler olarak görülmesine karşın bunlar insanlık için hiç de beklenildiği gibi iyi olmadı . Bütün bu buluşlar , programlanmış özel robotlar, insanlar tarafından klonlanmış milyonlarca klonlar, insanlığı yok etmek için bir araya gelmiş , dünyaya bir kargaşa hakim olmaya başlamıştı . Bombalar , patlamalar birçok insanın ölümüne sebep olmuş , insanoğlu artık başka bir gezegene göç etmeye muhtaç kalmıştı . Ben daha çocukken olan bu olaylar bana ve hayallerime yansımış , başka bir gezegene taşınmak 3000 yılında en büyük hayalim olmuştu .

3000 yılından beri hayalim olan bu hedefi, hep birlikte çok çalışıp bilim laboratuvarımızda gözlem ve deneyler yaparak başardık . İnsanlığın bir nevi kurtuluşu olarak görülen bu çalışmayı yapmış olmak bize gurur veriyor . Her neyse, önümüzde gidilmesi gereken uzun bir yol var . Uzay mekiği kalktı ve yol almaya başladık . Uzay mekiğindeki insanlar bir yandan bu güzel uzay manzarasını izliyor , bir yandan da büyülendiklerini sözleriyle belirtmekten kendilerini alıkoyamıyorlardı . Bense sıkılmıştım . Bu uzay manzarasını neredeyse otuzuncu görüşümdü . Ne de olsa bıkmıyor değil mi insan ? Güzel ama eh işte , artık bana büyüleyici gelmiyor . Yolculuk sırasında bir yandan kontrolleri yaparken bir yandan da bunun ne denli yanlış olduğunu düşünüyorum . Belki de bizi bu duruma bu düşünce sürüklemiştir ? Belki de insanın hep daha iyisini , hep fazlasını istemesinden kaynaklanıyordur tüm bu “zararlı gelişme “ler ?

Her neyse , düşündüm ya o bana yeter . Sanki düşündüm diye dünya değişecek değil mi ? Kimsenin umrunda olmayacak , her şey normal akışında devam edecek . Ne de olsa Satürne geldik sayılır . Yeni bir yaşam, yeni bir hayat . İnsanların hep daha fazlasını istemesinden , elindekilerden sıkılmasından arınmasını umduğum bir hayat . Neler olacağını bilmiyorum fakat dünyadaki gibi burada da sıkılıp insanoğluna zararlı işler yapmayacaklarını ümit ederek yolcuları Satürne bırakıyoruz ...

SON DEMİŞKEN

Ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir?

-Kaybedenler Kulübü

Öyle değil be Albayım. Aslında benim sabahları ölmem lazım.

-Poyraz Karayel

Uyku umurumda değil Leon, ben aşk istiyorum ya da ölüm..

-Leon

Depresyon ölmenin yan etkisi aslında..

-Aynı Yıldızın Altında

Ölüm bir insanın başına gelecek en kötü şey değil.

-Benim Adım Hiç Kimse

Önemli olan ölmek değil, ölüm anında ne yaptığınızdır. ... Sevmeye hazırınız.

-Yaşamaya Değer

Bütün ölümler, "mutlak" tır.

-Cennetin K(1)rallığı

Belki de ölüm bir armağandır.

-Ölümle Yaşam Arasında

Gelsinler.. Ölümün sevgilisiyiz.

-Dađ

Kahramanlar can verir

Yurdu yaşatmak için.

-H. Nihal ATSIZ

Bir masum insanın ölümü, insanlığın ölümüdür.

-Maide suresi,32. Ayet

Her canlı ölümü tadacaktır.

-Ankebut suresi, 57. ayet

Ölümden gerçekten korkmaya başladığında, hayatın değerini anlıyorsun.

-Leon

Büyüdüğünde, kalbin ölür.

-Tumblr

Hayat demek, ölümü beklemek..

-Turist Ömer

Ölüm varış noktan değil, ölümün içinde yaşıyorsun.

-Before I Disappear

..

Sensiz,bugünün duyguları,geçmişteki duyguların ölü kabuğundan başka bir şey olamaz.
-Amelie

Çekip gidene her şey mizâh , kalıp bekleyene her şey şiirdir.
-Albert Camus

..
Ben iyi bir adam olamadım. Ama kimsenin de adamı olmadım. Hep doğru bildiğim yolda yürüdüm. Ama bugün siz beni yoldan çıkardınız .Kendi yolunuza saktunuz. Bana kendimden utanmayı öğrettiniz. Vicdanımı kirlettiniz.

..
-Behzat Ç.

1

